

15 81 Suurimäestus

Kinosõprade parim sõber!

№ 3
1929

Hind
25 s.

Hans Adalbert von Schlettov nimiosas maailma suurfilmis „STENKA RASIN“.

Paramount - Film

TALLINN,

S. Karja 18-15 - - - Telefon 19-49

1928/29 a. parim produktsoon filmiilma näitlejate kaastegevusel.

- Tema viimne käsklus. — Emil Jannings.
„Wings.“ (Tiivad.) Clara Bow, Charles Rogers.
2772. Kõrve vennad. — Harry Cooper, Evelyn Brent.
2722. Chikago kurjategijate kuningas. — Tomas Meigham.
2737. Igavene eksitus. — Florence Vidor, Harry Cooper.
2674. Gentleman kaljumägedest. — Warner Baxter, M. Millner.
2727. Onu Sami pärandus. — Bebe Daniels, Richard Arlen.
2739. Armastuse orjad. — Ester Ralston, Richard Arlen.
2701. Riff ja Raff tuletoorjud. — Wallace Beery, Raymond Hatton.
2716. Mõõga õigus. — Richard Dix
2731. Pariislase armastusepatukesed. — Adolph Menjou
2784. Mehed eelistavad blonde — R. Taylor, Ford Sterling.
2707. Flirdi märter. — Clara Bow, Charles Rogers.
2706. Lulu Honoluluust — Clara Bow, Clive Brook.
2736. Purpurine gondel. — Florence Vidor.
2774. Jesse James. — Fred Tomson.
2618. Harald Lloyd kangeline. — Harald Lloyd, Jobina Ralston.
2677. Buddy Big Arizonaast. — Harry Cooper.
2641. Noor merekaru. — Douglas Mac-Lean.
2741. Armastuse algataja. — Ester Ralston.
2747. M-me Pompadour. — Dorothy Gish, Antonio Moreno.
2679. Katastroof Forestville's. — Richard Dix, Mary Brian.
2752. Kolm laskurpauku. — Harry Cooper.
2702. Riff ja Raff õhusõitjad. — Wallace Beery, Raymond Hatton.
2735. Sõda naiste vahel. — Florence Vidor.
2753. Vereval radal. — Betty Bronson.
2713. Saatanlik pioneer. — Fred Tomson.
2703. Punapealine tütarlaps. (Neiu Tiziani peaga). — Clara Bow.
2657. Terase printsess. — Betty Bronson.
2745. Kirg-de tund. — Pola Negri.
2670. Senjorita. (Naine piitsaga.) — Bebe Daniels.
2732. Viini laul. — Adolph Menjou.
2730. Kõik naise pärast. — Adolph Menjou.
2715. Yang-Tse-Kiang's piraadid. — Richard Dix, Mary Brian.
2726. Sheigi tütar. — Bebe Daniels, Arlette Marchal.
2761. Tema viimane kuritegu. — George Bankroff.
2680. Varas haaremis. — Douglas Mac-Lean.
2664. Eddy Kantor kirjakandja. — Eddie Cantor, Jobina Ralston.
2717. Miljonite ahvatus. — Richard Dix.
2725. Tänapäevane sireen. — Bebe Daniels.
2672. 10 moodsat käsku. — Ester Ralston.
2659. Kelmide paradisi. — D. Bankroff, Lloyd Hughes.
2754. Tonto Rimi mängupörgudes. — Mary Brian, Richard Arlen.
2781. Põhjas. (Suurlinna allim.) — D. Bankroff.
2780. Kõige liha tee. — Emil Jannings.
2635. Viimne poisimehpeolve päev. — Raymond Griffith.
2721. Püssipauk keskööl. — Tomas Meigham.
2671. Nooruse keerises. — Vera Voronina.
2705. Riff ja Raff kartmatud kavalierid. — Wallace Beery, Raymond Hatton.
272. Naise pihvimine. — Pola Negri, Einar Hansen.
2673. Tema ja ta abikaas. — Florence Vidor.

FILM JA ELU

№ 3 Jaanuar 1929	Väljaandjad ja toimetajad N. Kusmin ja B. Kusbock . Vastutav toimetaja B. Kusbock . Toimetus ja falitus: Tallinnas, Vene tän. 4. Kõnetraat 18-69.	Sise- ja välismaa kir- jasaatjad ja kaas- tõõlised. Ainukene huvitav eriajakiri Eestis. Hind 25 senti.
Kes saadab toimet. 5 viielist postm., saab postiga kätte „Film ja elu“ üksiknumbri.		

SP 6736
Sf 8166 ✓
Näen midagi kumavat

B. 8118 17

Juba paljusid sajandeid inimsugu on murdnud päid ja meeli, kuidas koostada kõik kunstid ühte, kuidas sulatada noist üksainsam tervik; maalikunstist, muusikast, poeesiast j. t. saabutada üldüksus, loopjõud. Asjani tulemused olid üpris armetud. Võib-olla, see on vaid utopia. Kui aga üldse on võimalus, mille abil saab utopiast tegelikkus, siis on see kindlasti film. Tegeustik näitelinal on vallutanud kõik muud kunstid, on rakendanud need enda teenistusse. Suurima enesestmõistetavusega on liitunud näitlemiskunstiga muusikaline illustratsioon. Ollakse isegi nii kaugel, et muusikat võtta üles fotoliselt, et manada näitelinale tõetruuna looduse värve. Ja iseäranis tähtsana filmikunsti tegurina osutub kirjandus. Võib kinnitada õigusega, et film on kõikide kunstide konglomeeraat, sest ta ühendab noid iseendas. Miks ei peaks tegema siis sellest järelduse: film on alusmüür uuele suurele kunstile, mille piire ei ole näha. Üks on kindel: igasuguste ignorantide põhiklus, mis sõrduv anahoreti pedantsusele, tõendustes, et film ei ole mingi kunst ja tal ei ole mingit suhtumist kunstiga, pole suutnud muuta filmi võidukäigu suunda. Vaid mõned aastakümned on tõstnud filmi kõrgemale kui seda on teinud aasiatuhanded teiste kunstidega. Publik ise on otsustega platsis. Nagu ta on hinnanud suurte meistrite oivalisi maale, sisu- ja helirikast ooperit, uut vaimuküllast kirjandustoodet, nii ta vaimustub hääst filmist.

Filmirezhiisöör peab olema osav juhataja, seletaja, luuletaja — fantast. Aga mitte selline, kes peab kinni ainult realismist, vaid selline, kes mõistab leida sellele, millest ta seletab, millest jutustab, võõrrikkaid foone, täis stseenilist kaunidust, oivalisi interjööre, rabavaid valguseffekte. Ta peab rakendama ja ehitama üles tegeustiku, peab mõistma lahendada anti- ja sümbooliaid. Ta peab hoolitsema, et osad jaotatakse vastavaile interpreeterijaile (mitte harrastama protoktsioonsüsteemi), ta ise peab olema universaalnäitleja, et näidata ette tarbiduse korral näitlejaile nende osade iseloomustavamad jooned. Ta peab olema filmiloomingu hing.

Suurtes maailma filmiateljeedes on esitatud kõik parimad kunstide esindajad — kujurid, maalikunstnikud, arhitektid, kirjanikud — igaüks noist annab filmile oma parema — film koostub nende kunstilistest võimetest. Jsegi Bernhard Shaw, kes oli pikki aegu erapooletu, veendus lõppeks, et ikkagi tuleb tegutseda filmile, ja andis nõusoleku oma teoste filmimiseks. Filmiateljee on paik, kuhu koonduvad kuulsaimad isikud, targad pääd ja osavad käed. Sää on ühistegevus; mida

pole näinud kunagi parem ükski ala inimsoo ajaloo arengus. Seepärast olen peendumuses, et selles kontsentreeritud töö ja energia konglomeraadist kristalliseerub lõppeks uus, epookitegevo kunst. Juba teetasandubki sellele uuele kunstile, ja kasvab mingi uus, senni tundmatu suurus. Ega's meiegi taha jääda pimedaks! Avage silmad, Teie, kellest see oleneb, et edustada jõudumööda noid katseid, mis on tehtud senni! Aidake moraalselt ja aineliselt, ja eestlane näitab, et tema oma pisadusega ei jää sappa!

Maengi midagi kumapat!

B. Kusbock.

Mujal ja meil.

Mis tulevane Ühisriikide president Hoover arvab filmist?

Tulevane Ühisriikide president Hoover on küllalt populaarne ja tunnustatud üksus. Poleks liigne, kui siinkohal toome juhtmõttena tema arvamise filmist, millest nii mõnigi võiks võtta eeskujut. Ühel Paramount-kongressil ta pidas pika põhjaliku kõne filmi ülesannetest. Ta ütles: „Meie tsivilisatsioon areneb ala-tasa ülespoole, ja selle saavutistest oli tähtsamaid — rahva puhketundide pikendamise. Küsimus, kuidas inimesed veedavad oma vabad tunnid, on sama tähtis kui see, kuidas nad täidavad töötunnid. Me oleme tõstnud oma rahvustiku võime kui toodangu nii tarvitajate suhtes, olles surunud südälvuures alla tööaja kaheksatunniseks päevaks. Oma tööajal inimene ei lasku kunagi kuriteoni. Nüüd on aga meil probleemiks — leida talle huvitava ja äratava iseloomuga tegevus tema puhketundidel. Film täidab noid nõudeid. Veel enam: film on lisanud palju juure elu internatsionaliseerimiseks. Meie rahvusvahelised suhted sarnlevad mitmeti sellistele, mis on püüdnud majapidamistega naabritel. Me kuuleme juhustikult nende naeru, me teame ka veidi nende tulevikust ja minevikust, me kuime nende matustel, ent teame vihe nende sisemisest elust, nende eneseohverdusest, nende meelelaadist, nende kirgedest, mis täidavad olemasolu, noist asjust, mis äratavad ja vahendavad vaimseid ardeid. Samuti on ka rahvusvahelises elus Me teame nii mõndki meie naabrite tragöödiast ja sensatsioonest ning otsustame nende üle pääliskaudselt. Ent film on näidanud maailmale meie rahva õiget nägu, tema vahvust, tema suurmeelsust, tema tööd ja armastust. Samuti näeme ka meeldeid filmides teiste rahvuste elu ja olu, kombeid ja toiminguid, iseäranis uute väikeriikide omi, mida oleks raske kujutella vastasel korral. Seepärast ma ei loodu kunagi otsusest — toetada kõikide abinõudega filmikunsti ja filmitööstust, mis on meie sajandi suurim kultuurisaavutis.“

Aga meil Eestis?

Need, kes võiksid toetada, need muud kui: „Oh, olge ikka! . . . Ei noh, mis meie võime?! . . . Mis meie saame! . . . Meil pole ju loodust — kolm kivi, kaks käbi ja üks känd . . . Neinudel ninad tatised, noormeestel kõrvade tagant mürg . . . Häü kui harrastame poksigi, sest selleks on meil kroone küllalt. Paneme mõnele jorakale valged piksid jalga, ninarätt tasku, saadame üle piiri ja tepe kodumaa elu ja olu ongi osutatud väärtselt, kui siin või süäl mõne vastase silmad pekstakse siniseks. On's meil vaja näidata teistele oma looduse ilu, rahvast, tema hingeelu, vaimset kõrgust, töövõimet ja püsivust! Või veel vaja filmitööstust toetada! Muide, toetatakse ju — kõrts ja kino on maksustamise suhtes ühel astmel . . .

Nähtust-kuulnust BeKa.

Nõudke kõikjal lähemast raamatukauplusest või kioskist

„Film ja elu“ Nr. 1, 2 ja 3 üksiknumbreid.

Ühelgi kinosõbral ärgu puudugu see huvitav ajakiri!

Iluduse väärtusest.

Muiste ennustas üks jumal, et naise ilu on edu eelduseks.

— Kui karm on Oscar Wilde, kui ta, vaatamata sellele vanale aksiomile, oma lord Darlingtoni laseb ütelda, et meeste väited naiste kohuseitruudusest on vaid meeldiv tasumisviis. Teisel kohal ütleb aga Wilde'i lord Henry: „Ilusate naiste mehed kuuluvad kurjategijate klassi“. Muidugi, iluduse säädused pole ühiflustatud. Keda lugeda siis ilusaks ja keda ilusaimaks?

ilu kajastub inimese välimuse ja sisemuse kooskõlas. Iludus võib olla iseseisev, aga ka tingiv elegantsuse mõttes iluduse atribuudina, vormituna tsivilisatsiooni kultuse kaudu, dekoratiivse lisandina, et tõsta mõju ja rõõvida vaatelejal siimuleeriva (ässitava) rikkuse-uhkuse tõtu objektiivsuse objekti kasuks. Ent üle inimjõu käib, et saavutada alati midagi ülevat, ideaali, ja siin ongi too samm ülevusest naeruväärsuseni lühein ja pahatihti rumalaim ja raskeim. Seega näeme,

Ka Hermann Picha uurib Iluduse väärtust.

Antiikilm sünnitas mõiste iludusele, klassika- ja romantikailm vormis selle mõiste oma vaimusilmaga ja nüüdisaeg, ehkki kõikne masinaaeg, tunneb seotuna ennast iludusekultusega just samuti kui aastatuhandete eest. Iluduse mõiste oneneb kõikjal ajavaimust ja võimaldab seeläbi kujutelu väärtusi, mis muidu võiksid olla saavutatud ainult luulelistest elamustest. Iluduse säädus kujutab kõikjal mingit abstraktset, sest seda ei võj mõõta kunagi mõistuse mõõduga. — Tõsine

et pole sugugi kerge olla ilus naine, kuigi naine ei tunnusta seda kunagi, sest ta elamused on nii-kui-nii instinktiivsed, mitte mõttelised. Küllalt sellest, kui naine teab, et on üldine nõue: „Ole ilus!“ Ja, vaata imet — seda nõuet ta püüab täita maksku mis maksab ja saagu mis saab. Isegi ohvrid ja keeldumused elumugavustest ei heiduta. Et temalt aga nõutakse, et ta peab olema ilus, siis ei tarvitse imestuda, kui kõik, mis meelitab tundeid, kõik, mis äratav ja patsu-

tab ihasid, rakendatakse naiselt tema võlude teenistusse. Meie naissoost kaasaegsed, iseäranis näitlejannad, kes nii-öelda, puhtpiltlikult võetuna, on sunnitud tungima ametala tõlgu suurtesse kirgede regioonidesse, teavad seda, et naise hädatarvilikumaid omadusi on olla tõesti ilus ja osutada ka seda iludust. Kahjuks tänapäeval on hääbunud süütu rõõm iludusest. Esteetilise nautingu taga peitub tihti päämiselt too väga maine iharus. Tähendab, on loodud konflikt ja kõik loomalikud insiinktid haaravad iluduse järele ja tumendavad ta kajastust. Naise ilu on võim, mida peab arvestama (see igavene argument on teada juba Friina'st saadik) ja vaid kindel iseloom tohib ihata seda iludust.

Ei suudaks keegi loetella noid duelle ja noid vihavaene, mis on olnud ja tulevad iluduse pärast. Kui palju on peetud iluduse pärast veriseid sõdu, hävitatud hulk inimhingi — langes Trooja, varisesid kuningad; lugematud salaroidmad ja tragöödiad on saanud iludusest oma lähtepunktid . . . Kui öeldakse, et „raha valitseb maailma“, siis lisame juure — „kuid iludus valitseb raha“.

B. K.

JETTA GOUDAL

eksootiline iludus

Eesti filmimuusikast.

Kui ma kuulsin 1910 a. ühes Dresdeni „Kinopis“ naabrilt, kuntsniku soenguga halpäält sõnu: „Isegi klaver, mis klimberdab kaasa, ei sega“, siis ma ei taibanud hästi, miks ta nii alahindas kinopianisti. Oletasin ju siis minagi, et kõik need „Schunkelwäzlerid“ ja „kassipolkad“ olid vaid selleks, et olla vastumürgina projektsioon-

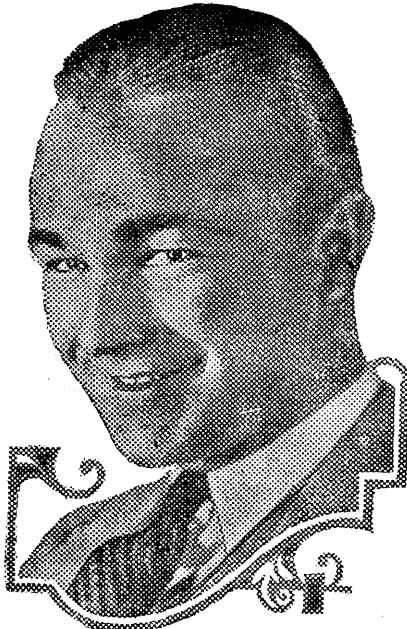

Florence Vidor Paramounti-läht.

aparaadi pörinale (küll oleks sobinud tol ajal meie neegritrotid) Kui aga „Elavate piltide teatris“ esikord jooksis „pörutav draama 10 jaos“ ja matussitseeni juures klaverimängija pöördus oma keerdistmel harmooniumile, et mõjutada noid näitlejate gliitseriinipisaraid, siis mõistsin, et filmimuusikal on alus. Kui muialgi sellest alul, nagu kino üle üldse, siis algas filmimuusika areng. Ja nüüd. Nüüd on saadud kõikjal aru, et illustreerival muusikal on mõte, erisäädused ja esteetika, et peab olema meetodiline illustreerimine. (Egas meil ei tarvitse pidada tollest kinni.) Kuid meil on tunnikaup muusikantidega, kes „muusitseerivad“ pea kõigis Tallinna kinodes nii nagu nad ise arvavad hääks ja nagu neile „sõbrad“ annavad oma nootide tagavarast laenu näol eeskavaks tarvitada.

Filmimuusika tarvitusest ei pruugiks kõnelda enam. Mängufilm on ilma muusikata seessama, mis Lakoon-pildi tumm valuktsa. Kuid siin tuleks peatuda veidi nendel meetoditel, kuidas illustreeritakse filmi. Võtame näiteks Tallinna nimetamismväärseid kinod:

„Gloria Palace“. V Tago on viinud filmi muusikalise illustreerimise virtuositeedini. On loobutud n.-nim. „originaalmuusikast“, sest on saadud aru, et see on massitöö, mitte hingesaavutis. See, mis pakub „shabloonne“, kõigile komponeeritud „filmimuusika“, see pole rahvusvaheline, sest produktiooniõigri muusikajuhi (kui on olemas niisugune) loob harilikult oopripartituuri. Ka ei jälgita „Gloria Palace'is“ noid indifferentsse, kes mainivad, et suures kinos on suured

WILLIAM BOYD

filmid ja sääl pole tähtis eriline muusika. See kino on eeskujuna paljudelegi välismaa kinodele.

„R e k o r d“, ka paremaid Eesti kinosid, on eeskujulik oma võietes. Ent inderferentism on siirdunud sääl piinlikkuseni. Paistaks nagu muusika oleks sääl haruifti vaid kõlaline liigutus — tsirkuse „gladiaator-marss“ või puhkpillide hädakisa. Ent selle saaks vältida. On ju säälne orkester koosseisult mitte just väike, isegi hää.

„Grand Marina“ — rüsinal, rüsinal. Ei algust ega lõppu. Kuhu jääb see juhtmotiiv, millele baseerub tegevus? Kas ei saada aru, milline 0/0 on muusikaillustratsioonil filmi demonstreerimisel? Ja sellisel rohkearvulisel koosseisul?

„B i - B a - B o“ — kino, kus vilmasel ajal on jälgitud parimaid filmiloominguid (usutavasti, et püüda kinoasjanduses paremusele), tundub muusikalises küljes loidus. Kes stüdi on, pole vaja uurida publikul.

See näituste assorteerimine pole maksev kõikidest kinodest. Ainult suurematest oli juttu. Kui suuremates on loidus, mis kõnelda siis vähemaist. Aga kuulake, kellel kuulda vaja — filmimuusika pole enam põrinasumbutaja, ta on filmiribale alluv ümmardaja, on see, mis usulaulule on kirikuorel. Filmiriba ei oota maharullumisel, kuna mõni armupilk kooskõlastub pika adagio'ga. Et aga muusika kooskõlastuks filmi stiili, vormi, tempo ja tegevusega, sellest peab kandma hoolt muusikajuhi osavus, kogemus ja taktitunne. Sinfoonika mõõdupuud ei sunnita kellelegi pääle. Arvestage ainult seda, mis on arvustatav!

Tänapäeva romantika.

Kirjutanud Marietta Millner.

Kui oled kindlakstehtud andmetel 23-aastane ja 19-aastasena oled istunud juba vanglas, siis Hollywoodis, angasheeritud Paramount'i; kui oled sündinud Grinzing'is, kasvatusel omandanud kloostri ja keskaja müüride vahelt oled hüpanud ateljee valgusse, nii pimedast kiirgavasse valgusjuga, kui sa ei tea täna, kas oled austria, sakslanna või amerikalanna, siis vaadake: see on tänapäeva romantika! Ta eraldub eilsepäevast ainult masina töit. Masin on praktilisem romantikameedium kui näiteks ristisõitjate plik ja kiirem kui Don Quijote'i Rosinante. Ta on meie sõber, ta põriseb mootorina autos ja aeroplaanis, ta laulab oma suurt aariat kiirrongide vedurina ja ookeanilaeva kruvina. Ja ta riitub ka ümber väikesena völkastina, mille nimeks „kaamera“, mis on meile kõik. Muidu on kõik endine. Ristisõitjad ratsutasid hommikumaale, me sõidame Kaliforniasse. Ka meil on heitlemisi koletistega, ka meie kohtume ausate kavaleridega ja kurjade kelmidega. Näiteks see ülalmainitud vanglalugu. See teostus osalt Mühlhausenis, osalt Pariisis, osalt Versailles'is. Filmitrupp, kuhu kuulusin kol korral, ärritas prantsuse võimude süütuid meeli ühe

stseeniga, mida vändati Versailles'i pargis. See oli üks stseen, kus „Casino de Paris“ daamid esinesid Eeva kostüümides. Meid arreteeriti. Mehed saadeti üksik-kambrisse, daamidele osutati prantsuse viisakust seeläbi, et mahutati meid ühes prostituutidega. Alles pärast teatati, et alasti võetud olevat riivanud prantsuse rahvust. Viis päeva olime lukutaga. Siis eskorteeriti meid Pariisi, muidugi kolmandas klassis zhandarmide saatel ja siis mina, Marietta Millner, Viini lähedalt, Grinzing'ist, istusin vanglas, kus sunniti mind kleepima lehviku, et teenida sõõgira, sest meie oma raha võeti ära.

Ja aasta pärast seda juhtumit olin „Paramounti“ filmitäht.

VICTOR VARCONI

Minu ebaõnnestunud filmidebüüt.

Clara Bow'lt.

Tänapäeva kuulsamail filmitähel Clara Bow'lt oli vaja aastaid, et panna maksma end. Alljärgnevalt avaldame väljavõtte tema autobiograafiast.

Clara Bow filmis „Punajuukseline neiu“.

„Ta meeldis proovipildistusel väga ja sai kohe minime aasta pääle angashemendi . . .“

Seda lauset olen lugenud oma kolleegide biograafiatest pea erandita. Usun, et seda võiks tarvitada kõikjal klišheena. Ainult mitte minu juures. Minul peaks olema nii: „Ta plärtsutas ära oma filmi seevõrra, et vähesest tulevikulootusest saadetuna, lendas välja ateljeesi“. See sündis nii:

Juhuslikult saavutasin auhinna ühel iludusvõistlusel, mille korraldas üks suurim ajaleht. Iseäralik oli selles loos, et olin unustanud sootuks, et pidin võtma osa võistlusest. Pigem oli see nali, mis tegime meie, lytseumi kooliplikad. Olles saanud oma fotod, unustasime teiste vigurite keerises, et kuski sõnelesid tõsised, prillitatud auväärt habemikud, kellele määrata esimene auhind. Muide, ma ei kujutanud end ilusamana, ei hüpnud ka peegli ees, vaid piinlesin matemaatika ja maadeteaduse tuupimisel, millistes teadustes olen jõudnud nii kaugel, et täna tean siiski 1) palju mulle jääb järele palgast, kui arvata maha kõik avansid, ja 2) et Saksamaal asub veidi põhjapool palavvõõst, kuid mitte just põhjanabal.

Olin üllatunud siis üpris, kui tunnistati mind ilusaimaks. Ja siis need tagajärjed: tasuta riided, kübarad, kingad, sukad, puudrid ja kreemid, mis saatsid mulle reklaamiiharad firmad, kellele pidin kirjutama ainult alla kirjadele, millega taheti tõendada, et nende kaubad olevat parimad. Oma nime pidin kirjutama kahe nädala jooksul rõhkem kui olin teinud seda oma olemasolu kuuteistkümnelt aastail. Nüüd saabus ka enam-vähem tõsisemaid pakkumisi — ettepanekuid filmile. Ühe võisin vastu. Koolitõõs järgnes murrang. Matemaatikas olin jõudnud just logaritmid saladusteni (ma pole lahendanud aga kunagi noid). Maadeteaduses olin nii 4-augel, et kinnitada — Belutshistan olevat Afganistaani provints (sinnani jääb mulle igaveseks maailma piir). Olin tol ajal häbelik neiu. Esimesel filmimisel olin väga ärritatud. Jumestamist polnud õppinud kunagi. Rezhissöör ütles nii, et kõik kadestajad pidid kuulma: „Missuguse mulle jälle on määratud kaela“, oli meeleteitel, vehkles kätega ning vandus taevast ning põrgut. Nuttes läksin filmima. Pisarad hävitasid vaevarikka jumestuskatse tagajärjed, nende voolud joonistasid tihedaid vagusid värvitud palgeile. Lühidalt, see oli katastroof. — Viisakad inimesed, gentlemani allüürid, hoiatasid mind ausasti, et mitte püüda saada teada kõik noid kõvasõnalisi lauseid, millega oli tembelandanud mind rezhissöör, olles näinud selle filmiülevõtte nässuläinud tulemusi. Minule endale jäi nägemõta minu muuse õnnetu vördjas, sest järgmisel päeval sõin ettepaneku loobuda tulevikus filmiteljeest. Halastamatu! lõigati ülevõtte minust lihtsalt pildiribast välja ja visati pühkmesse. Nii lõppis minu esimene filmikarjäär. Ühes sellega riputasin varna ka iluduskuninganna rõivad. Häbenesin pöördma tagasi lytseumi. Astusin kaubanduskooli, et saada stenotüpistiks. Aga sääl juhtus jällegi teisiti . . .

MARIE PREVOST

Veetlev Ameerika filmitäh.

Mis hooajaks loonud rezhissöör ja pildistanud operaator?

Wings (Tiivad)

on „Paramount“ filmi nimi, mis pühendatud õhukangelasile, kes langenud noores eas õhuvõitluses.

Film on täis tragismi, ja temas on kasutatud kõik tehnikasaavutuste võimalused. Tegelased, osalt tundmatud, on saanud üle 80 maailma-kuulsateks. Clara Bow, naispäätegelane, oli juba ennegi publiku lemmik, kuid Charles Rogers ja Richard Arlen, noored kangelased, said vaid selle filmiga populaarseks.

Meie ei peatu siin pikemalt tegelaste isiku-kirjeldusel. Sellest teisel!

Ühes väikeses linnakeses elab muredeta noor Johnny Powell (Charles Rogers). Lapsepõlve sõprus seob teda Mary Preston'iga (Clara Bow), kes elab naabruses ja armastab teda salaja. Tema süda kuulub aga Sylvia Lewis'le (Jobyna Ralston), kes on kihlatud aga salaja Bert Armstrongiga (Richard Arlen).

Ameerika ühineb liitlastega ning tõmmatakse sõtta. Johnny ning Bert astuvad lennukke. Siin saavad mõlemaid võistlejaid parimad sõbrad. Nad määratakse ühte ja samasse lennueeskadrilli ning saadetakse Prantsusmaale, kus neil tuleb elada sõjakoleduksi ja raskusi üle. Mary Preston, Johnny sõbranna, astus punase risti teenistusse, ning ka tema leiame nüüd Prantsus-

maal. Lühiajalise puhkuse puhul Johnny ning Armstrong viibivad Pariisis, kus nad otsivad lohutust õllokaalides. Kui Mary saab kuulda sellest, ta ruutab „Folies Bergeres'i“. Siin ta leiab Johnny't tänavatüdrukute embuses. Viin on avaldanud oma mõju: Johnny ei tunne ära Maryt, kes halastajaõde vormis. Mary riietub tantsijannaks, ning nii läheb tal korda meelitada Johnny oma hotelli. Siin Mary riietub lahti, et panna jälle oma vormiriie selga. Sel heffel astub tuppa kombulspoliitsei, kes leiab Mary piinlikus seisukorras.

Mary on sunnitud lahkuma punase risti teenistusest. Ta sõidab tagasi Ameerika.

Uued ägedad võitlused sunnivad pöörduma mõlemad sõbrad frondile tagasi. Võitluses vaenlase kuul tabab Armstrongi lennuki. Haavatud Bert'il läheb siiski korda pääseda vangilangemisest ja, kasutades vaenlase lennukit, ta loodab jõuda oma vägedeni. Johnny, kes sai teada vahetähtl Armstrongi lennuki kukkumisest, tõttab uuesti võitlusse, et tasuda sõbra eest. Näebki ühe vaenlaslennuki. Sellel asub Armstrong, kuid Johnny ei tunne teda ära ja hukutab tema... Rahu... Johnny pöörab kangelasena tagasi kodumaale ja abiellub Mary'ga.

Suursündmus Valgas

UUS KINO! „MODERN“ UUS KINO!

Riia tänav 5.

Avatakse lähemal ajal.

Levitab paremaid suurfilme. — Ka kõige nõudlikum leiab rahuldust.

Kaks orkestrit.

End. kino „LINDA“ ruumid on kapitaalremondi tõttu võlutud mugavamaiks Eestis.

Suur näitelava.

Äraandmine.

Hiljuti lõpetati Hollywoodis „P. D. C.“ suurfilmi „Äraandmine“ ülevõtetega. Film on lavastatud tuntud saksa näitejuhi Paul Ludwig Steini poolt, Cecil B. de Mille ülemjuhatusel. Tegevus sünnib suuremalt jaolt nii-nimetatud muistendilisel, müstilisel ning salapärasel hommikumaal.

Pierre Gautier, Alžiiris viibivate prantsuse sõjavägede noor ohvitser, tema vend Jean, kuuluv viiulikuntsnik ning Zita, võluv araablaste salakuulajanna, need on selle filmi päätegelased.

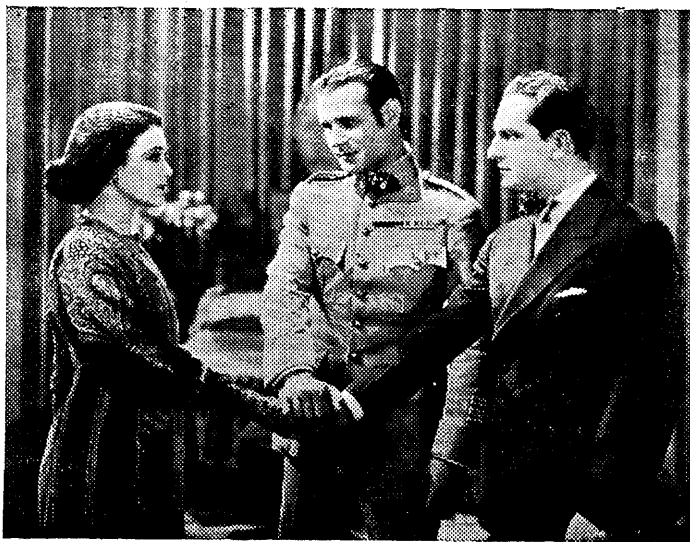
Pierre Gautier osas esineb meile ülihästi tuntud ungarlane Viktor Varkoni, tema vend Jean'i osas — elegantne Joseph Schildkraut, araabia salakuulajanna osas — eksootiline iludus Jetta Goudal.

Toome siinkohal kõne all oleva filmi lühikese sisukirjelduse.

Kui Zita saab teada, et mees, keda ta on hakanud armastama, on tema abikaasa vend, teatab ta sellele, et ta ei armasta kolonel Gautier'i sugugi, ning et nende abielu on õnnetu. Zita püüab mõjutada viiulikuntsnikku — põgeneda temaga. Jean, kes armastab oma venda, ei ole selle ettepanekuga päri.

Ühel päeval kolonel Gautier tabab oma naise Jean'i toas Kätemõksuks määrab ta oma venna, kes oli senni vaba sõjaväekohustusest, lihtsõduriks oma rügementi.

Vahepeäl Zita oli täitnud oma vanaisa ülesande ning saanud sooritatud teated kodumaale. Ettevaatusest, et mitte olla paljastatud, Zita tarvitat teadete saatmiseks paberit, mis kannab tähti „J. I. C.“ . . .

Jetta Goudal, Viktor Varkoni ja Joseph Schildkraut armastusdraamas „Äraandmine“

Maharadsha käsul peab Zita, tema lapse laps, abielluma prantsuse kolonel Gautier'ga, sest seeläbi maharadsha loodab omandada tähtsad sõjaväelised dokumendid. Tema kavatsus läheb täide. Gautier õpib Zitat tundma, armub temasse ning lõppeks abiellub temaga.

Kui teda kutsutakse sõjaministcriumi käsul Pariisi, et rääkida sõäl temaga üliühisast asjast, siis Zita järgneb temale laeval salaja.

Võõra nime all noor naine tutvub laeval kuulsa viiulimängijaga. Mõlemate vahel tekib armuvahekord.

Noor viiulimängija, kuntsniku nimega Jean la Coste, peatub Pariisis, et kohata oma venda. Viimane ongi kolonel Gautier ning Zita abikaas.

Araablased tungivad prantslastele pääle. Tänu kohale jõudnud abivägedele, läheb viimastele korda lüüa pääletung tagasi ning vangistada araablasti. Ühelt araablaselt leitakse teadaanne, mis oli kirjutatud tähtedega „J. i. C.“ märgitud paberile.

Kahtlus ülalnimetatud teate saatmises langeb Jean la Coste pääle, ning tema mõistetakse surma. Mahalaskmise päeva eelõhtul Jean palub kutsuda Zita enda juure. Zita ilmub . . . Jean avaldab temale oma armastust . . . Zita jätab teda juma-laga . . . Kui saabub järgmine hommik, viiakse Jean kolonel Gautier juure. Siin teatakse temale, et Zita on tunnistanud oma süü üles, ning las-takse maharadsha salakuulajana maha . . .

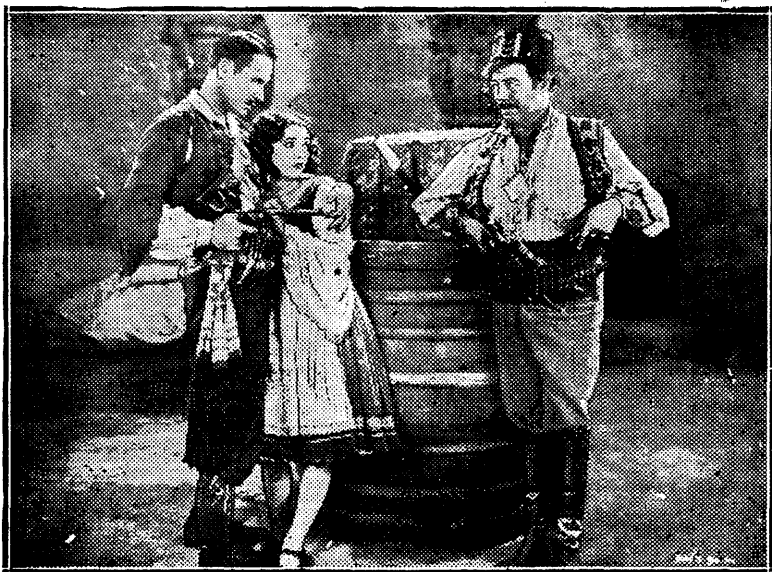
Põhjamaa Kalüpso.

Gullan Siefers'i kinoromaan.

(Järg.)

Algus „Film ja elu's“ Nr. 2.

Viimaks auto, läbistunud südalinnast, suundub Cimiez'ile, Nizza luksuslike hotellide ja villade linnajaku. Björklund uudistab ilusat naisprofiili, millele langeb autolambikese kahkjas valgus. Kes on ta, too tundmatu, kes astunud nii otsustavalt tema ellu Monte Carlo kasiino astangul ja kes istub nüüd nii endastmõistetav-rahulikult ta kõrval, kui tunneks teda juba ammu? Ons neiu, kelle isa saatnud otsima kosutust aroomirikkas paradiisis, või rikast partiid rahvusvaheliste miljardäride koondumiskohas? Ons naine, kes langetanud lühikeseks

Raassiline meksikanlanna Lupe Velez filmis „Bandiit.“

ajaks abielu ahelad, või noor lesk, kes tulnud nautima elu? Või lihtsalt avantürist, kes kasutab mingisuguseks teadmata otstarbeks mängupõrgu astangule paisatud elu merehädalisi? Ei, juhtumite otsijanna ta ei või olla siiski. Et ta on daam, selles ei ole mingit kahtlust. Iga zhest, seisand ja tagasihoidlik ülespidamine annavad selgesti tunnistust sellest.

Björklund kahetseb äkki, et peab lahkuma juba homme Rivieralt, huvi tundmatu naise vastu lähmataf kojuhõllanduse. Ta pöördub Vilmale:

„Kui kahju, et saatus sunnib lahkuma minu siit just nüüd, mil jääksin meeleldi!“

Kerge irooniline naeratus lehvib Vilma huulil.

„See „saatus“ on kahtlemata mõni naine!“

„Osalt jah“, Björklund vastab tõsiselt. „Minu naine, kes ootab mind kodus.

Ja mu laps. Pääle selle mu töö nõuab seda. Viibisin siin terviseparandusel,

ent nüüd pean sõitma jällegi koju. Tahaksin lõpetada ühe maali Pariisi kevadise näituseni."

"Olete maalikunstnik?"

"Jah."

"Ja Teie kui kunstnik kõnelete saatusest? Kas ei ütle kirjanik Hesse, et võime olla tugevamad kui loodus ning saatus? Et vaheldi, kui vaikib sünge sügavus, võime isegi enam? Et siis võime olla hetkiks jumalad, võime sirutada välja käskivad käed ja luua esemed, mida ei olnud ennem ja mis elavad edasi ka pärast meid?"

"Kõnelete selliselt, madame, kui oleksite ka Teie looja . . ."

"Olengi. Ka mina tahan esineda kord Pariisi näitusel. Ent pole veel alanudki oma teost. Mul isegi pole veel teemi. Tulin Nizza otsima inspiratsiooni."

"Ja Teie olete vaba?"

"Kunstnik peab olema vaba, ainult siis ta luulelend tõuseb kõrgemale maisest igapäevasusest."

"Eeskätt olete aga naine, olete inimene. Ja kas kui niisugust Teid miski ei seo?"

"Ma ei armasta kõnelda sellest. Ütlesin Teile, et olen Vilma Berber, maalikunstnik. Kas sellest pole küllalt?"

"Ei. Kui jääksin siia, siis püüaksin selgitada, kas olete kui naine. Mis puutub Teisse kui kunstnikku, siis see huvitab mind vähem. Ajalugu ei tunne ainustki naist, kes tõesti vääriks seda nime. Parimal juhtumil naised jäävad siiski vaid keskpäraseiks diletandeks."

"Ja Rosa Bonheur? Dora Hitz? Ja veel nii mõnedki teised?" Vilma hüüab vätkuvi silmi.

"Kas need pole loonud teoseid, mis"

" . . . mis siiski kaugeltki ei küüni Raffaeli või Tiziani surematu loomingu, katkestab tema Björklund. „Ei looma peavad ainult mehed; naised on maailmas vaid selleks, et anda meile inspiratsiooni."

Sel hetkel auto peatub „Winter Palace'i" ees. Vilma ulatab Björklundile hubaselt käe:

"Elage hästi, kunstnik jumala armust. Hääd reisi — „saatusele" vastu!"

"Jumalaga Kalüpso!"

"Kalüpso?"

"Nii kreeka mütoloogias nimetatakse müstiitsismi jumalannat."

Kristallselgesti Vilma irooniline naer kajab läbi mustendava õõ:

"Homer'i Odysseas Kalüpso oli too naine, kelle juure Ogygia saarele Odysseus sattus pärast eksisõitu. Lubades talle surematust ja igavest noorust, Kalüpso hoidis Odysseuse enda juures seitse aastat."

"Tean. Ent jumalate käsul ta oli sunnitud vabastama viimaks siiski Odysseuse."

"Ja kurbus murdis tema südame." Kerge pilv laskub Vilma otsaesisele. Kuid juba järgmisel hetkel ta jahtub sama hubaselt kui enne: „Oh, kunstnik, nüüd vahetasime osad. Andsite inspiratsiooni keskpärasele, andevaesele naisele. Tahan maalida pildi „Kalüpso lein". Veel kord, hääd reisi ja nägemiseni Pariisi näitusel!"

Ja enne veel, kui Björklund jõuab vastata midagi, Vilma ruttab trepil üles ja kaob hotelli klaasuste taha. --

Hotellis valitseb elav tegevus. Teenijaskond ruttab kiiresti edasi-tagasi. Tema kõrgus, maître d'hôtel kummardub isiklikult alatasa nagu liigesnukk ühe tõmmunäolise, tüsedavõitu härra ees, otseku oleks ebajumala kuju. Siis ta mõirgab liftboyle:

„Don Pedro Granados, istanduseomanik Brasiiliast, toad 1—9-ni esimesel korral.“

Liftboy langeb kokku nagu taskunuga: „Monsieur“

Brasiillane ei liigutu. Uus kummardus ja forteni paisuv uus „Monsieur . . .!“

Don Pedro seisab ikka veel liikumatult nagu vabadusekaju New-Yorgi sadamas. Liftboy, arvates, et Brasiilia miljardär on halva kõrvakuulmisega, katseb tõsta hääle fortissimoni. Siis aga ta taipab, et selle mustad silmad on kiindunud millessegi kuldsele sädelevasse. See on Vilma pää, pooleldi varjatud nahktooli kõrgest seljatoest. Kõikne oma ümbruse vastu Vilma loeb postisaadeti, mis ta võinud vastu äsja uksehoidjalt.

Brasiillane ärkab transist. Üks viibe, ja juba ta ees seisab maître d'hôtel.

„Korraldage nii, et oleksin sõõgiaegadel tolle blondi daami lauanaaber.“

Maître d'hôtel'i silmalaugud langetuvad kiiresti, näos ükski muskel ei reeda ta mõtteid.

„Monsieur soov teostub endastmõistvalt.“

Hubaselt vilistades don Pedro kaob oma luksuslikult säädistatud elamu sulgeva ukse taga, vilistades, hubaselt liftboy laskub alla tõstetoolis, uudistades tuliuut viiekümnefrangilist paberraha.

* * *

Kraadiklaas näitab vilus 22 üle nulli. Meri loilutab tasa. Kuldsed päikesekiired hüplevad vaevalt märgataval lainetusel, jättes mulje, kui keegi oleks külvanud veepinnale lugemata hulga jõulupuu säraküünlaid. Kuigi Nizzas pehme liiva asemel ümmargused, lebamiseks ebamugavad kivikesed katavad Vahemere kallast, see kirendab siiski päikesekümblejaist. Kattudes vaid supelülikonda, ka Vilma lebab kirjul hõõrlinal, piiludes poolavatud silmalaugude vahelt nagu laisk kass kallast piirava „Promenade des Anglais“ poole, kus jalutab elegantne, kirjusse suvirüüsse riietunud publik. Äkki ta pöördub selili, lööb ilusa, jõusa liigutusega jalad üle pää ja maandub pärast lühikest võimlemist ühe lebamistooli ees.

„Kas võite kujutella endale, et praegu on november, don Granados?“

(Järgneb „Film ja elu's“ nr. 4).

Toimetuse märkus: Romaani alguses on „Rien ne va plus!“ tõlgitud eksikombel valesti. Peab olema: „Miski ei lähe enam!“

Rod la Roque, prantslane, abielus Vilma Banky'ga.

Poissmees.

Abielus.

Filmis „Punased täringud“.

Võttis kõikjal poolehoitu filmidega „Kümme käsku“ Leatrice Joy partnerina ja „Ülestõusmises“ Dolores del Río partnerina.

„Kes ja kuidas võib saada filminäitlejaks?“

„I. Eesti filmistuudio“ asutaja, režissöör *Baldvin Kusbock*.

Vaata „Film ja elu“ Nr. 1. ja 2.

5. Lavanäitleja ja filminäitleja. (järg)

Päämine vahe oleks muidugi selles, et laval on abinõudena kõneintonatsioon, värv ja plastilised vormid, kuna näitelinalt peab mõjuma vaid varjunditest elustunud pind. Lavanäitleja mõjub päämiselt sõnaliselt, mille ta võib viia virtuositeedini. Kõnele tuleb lisandina miimika ja liigutus, mis rõhutavad mõjuvust. Meeleolu loomiseks lisandub ka lavapilt (dekoratsioon,) millele on antud võimalus toimida kõikide abinõudega, mis pakuvad värvilisi illusioone. Just meieajal kujutuslik lavapilt on saanud näitlejale suurimaks kaasteguriks: lavapildis sisaldav meeleolujõud mõjub domineerivalt stiilile, millest näitleja kujundab oma osa. Ja see osakujundamine võimaldab lavanäitlejale tema vaimse seisuse. Tal ei tule ainult hääldada õieti sõnu, need sõnad on ka hingeliste elamuste kandjad, nad väljendavad vastavat iseloomu. Et anda iseloomule plastiline täius, selleks korralik osa pakub laialdasi võimalusi. Ja mida rohkem näitleja lisab juure oma hingest, mida rikkam ta on elukogemustest ja kunstiannist, seda mõjuvamalt kirjaniku sõna kiirgab tema suust, seda lopsakamalt areneb kujuteldud iseloom, ja seda rohkem võime nimetada teda kultuurikandjaks. Kuid mis jääb üle väetile varjule, mis vilksatab hääleta ja ruumita valgustatud linapinnal? Tal pole keelt, et kuulutada oma hinge. Ta oleneb fotograafia väljendusvõimalusest. Kuna lavanäitleja allub päämiselt kõnesäädustele, filminäitleja peab teadma, et ta ainult sellisega võib mõjuda, mida saab fotografeerida. Ent hinge fotografeerida ei saa! Mis mõjuda võib on näomiimika ja liigutused. Seepärast tuleb toonitada alalõpmata näotähtsust filmis. Kellel pole fotogeenilist nägu, loobugu filmikarjäärast. Mõistagi, et ei tohi ka unustada liigutusi ja nende tähtsust. Kes omab hää kasvatuse ja valdab oma liigutusi, sellel on juba märksa kergem filmis. Ent zhestid on piiratud filmis, sest nad peavad alluma tingimustele, mis nõuab objektiiv.

6. Filminäitleja nägu.

Fotograafia tuum on muidugi nägu. Näost peegeldub inimese hing. Seda, mida film soovib osutada hingelistest alustest, ta väljendab näopildiga. Selle kõrval kõik teised kunstilised abinõud laskuvad teist järku teguriteks. See peab olema mõistetav. Valu ja rõõm ei saa väljenduda nende elundite kaudu, millel pole kajastusvõimet. Silm on hingepeegel. Ja selles suunas areneb film. Ülesvõtte- tehnikka peensustub alalõpmata, et presenteerida päältvaatajatele tarvilisil hetkil ikka subtiilsemaid näoilme nüansse. Sää! kus film nõuab näitlejalt hingelisi otsusi, sinna mahutab vahele ainult võhik seletava teksti niinim. „tiitli“. Tõsine filmikunstnik aga mahutab teksti asemele suure näo, mille illest võib lugeda lahenduse.

Näitleja nägu on värv, mille läbi hing tungib filmi. Sellest vaatetäpist tuleb arutella miimilist näitlemiskunsti. Miimilised ilmed ei tohi olla stereotüüpsed maskid, need peavad olema tunnete ilmed, nii et igale vaatlejale selgub hinge tumm keel. Filminäitleja anni nurkkivi on: võimalus ilmutada oma miimilise mänguga saladuslikumad hingekonarused. Seda ei saa õpetada, see võib arendada välja olemasolevast. Kui seda pole, siis õppehimuline ärgu astugu kunagi näitlemiskunsti eeskotta. Näitelaval pole näoilmel just otsustavat tähtsust. On igasuguseid muid abinõusid, et vältida miimika oskust. Ent filmis ei või olla juttugi sellest. Iseloomustavaim näoilmes on enesestmõistefavus ja

sundimatus. Kui me näeksime, et näitleja pingutub, et paista kurjana või kurvana, oleks segatud vastav mulje. Näitelaval, kus teos areneb loogilises järjekorras, võib kiskuda kaasa teiste temperamendist ka arenemata näoga näitleja. Filmis on kõigiti teisiti. Ateljees pole ülesvõtteid loogilises järjekorras; et meeleolu areneks psühholoogilises järjekorras; siin käsutab dekoratsioon. Siin on säädu: tutvuda kiiresti mängitava stseeni sisuga ja filmida pärast lühikest proovi. Filminäitleja peab „võima“! Rezhissöör soovib meeleolu ja näitleja peab andma seda. Rõõm ja kurbus peavad olema kõikjal tagavaraks. Filminoorur – algaja peab jõudma otsusele, millised jooned ja võtted väljendavad vastavaid ilmeid. Selleks peab ka töötama, töötama ja õppima miimikakunsti, kooskõlastades seda hingega. Tulemused olenevad muidugi õppi ja individuaalsest töötahtest. Ent filmis ei saa kunagi meistriks, kui pole olnud kõige hingega õpilane. Kunagi ei sa anda õiget ilmet, kui ei tunne oma näo lihaste tegevust, kui ei suuda käsitada lihaseid kui sõnakuulelikke teenreid! — Selleks õppigem semiootikat ja miimikat.

7. Liigutused ja rütmilise võim.

Kinematograafias on kunstiline alus, et anda kõigile liigutusile teatud rahu-likkus, teatud üleolek. Zhestide ülevus, liigutuste stiil, see sünnitab ka naiivsema loomuses kunstilise ilutunde. Liigutuste ilu, joonte stiil, lühidalt see, mida nimetatakse rütmiks, on hädatarviline igale näitlejale. Jaques Dalcroze pani aluse rütmilisele õppusele (Eestis pani aluse rütmilisele õppusele B. Kusbock), ja nüüd pole vist ühki kasvatuse asutust, kus pole saadud aru sellest suurest kasust, mis hangitakse rütmikast, rääkimata juba näitlemiskunsti koolidest, kus rütmilise peab olema a ja o. Muidugi tõsise sihiga koolides, mitte juhuslikkudest spekulatsiooni- ja rahateenimise mõttes asutatud kursustest, kus pole tähtis, et õppijad õpivad midagi, vaid on tähtis, et mõneks kuuks meelitatakse kokku hulk inimesi, kes maksavad raha ja õpivad mõne „võhiku autoriteetsel“ käsitamisel kuude kaupa igasugu „praktikat“ ja seda, mida „lektor“ ja „õpetaja“ isegi ei tunne.

Järgneb „Film ja elu“ nr. 4.

Rod la Roque ja Lupe Velez filmis „Bandiit“.

? Kas teate juba, et...

Imogene Robertson filmib nüüd Ameerikas Mary Nolan'i nimelisena.

Fred Thomson tuntud cowboy-näitleja suri jõuluõöl sapikivi-operatsiooni tõttu. Ta oli 39 aastat vana.

Dolores del Río on väga kurvastatud oma mehe Jaime del Río surmast, mis juhtus Berliinis veremürgituse tagajärjel.

Jenny Jugo vāntab praegu Neubabelsbergis huvitavat oia filmis „Lorelei“.

Erich Pommer'i „Asfalt“ on valmis.

CECIL B. DEMILLE

Kuulsamaid maailma filmirezhissõdre. Tema uus film on „Jumalakartmatu neiu“.

Willy Fritsch, Gerda Maurus, G. von Wagenheim on Fritz Lang'i filmi „Die Frau im Mond“ tegelasi.

Kommandant Peschkoff, Maksim Gorki adoptiivpoeg, kes kaotas Yseri lahingus ühe käe, on jõudnud Hollywoodi, kus ta töötab ka kaasa ühes Lon Chaney'ga suurema filmi valmistamisel välislegioonide elust nimetusega „The Bugle Sounds“, mille käsikiri on temalt. Valmistaja firma on „Metro-Goldwyn-Mayer“.

Diana Hart-venclanna ja prantslanna on Prantsusmaale sama mis Brigitte Helm Saksamaale.

Lil Dagover mängib pääosa prantsuse filmis „Pariisi tuulispask“.

Gloria Swanson'i abikaasa marquis de la

Fallaise viibib praegu Nizzas, kus tal kuuldavasti läibräakimised on ühe suurema filmikontserni asutamiseks.

Raymond Bernard „Malefaja“ lavastaja algab Nizzas jaanuarikuus uue suurfilmi „Vürstinna Tarakanowa“ siselõpetustega.

Carl Laemle, kuulsaim filmiriigi president, asutab organisatsiooni, mis tegutseks ainult noorte draamakirjanikkude teoste filmimisega. See annab senni tundmatuile noortele suurt hoogu uute ideede toomiseks kinno. Igatahes kiituväärt algatus.

Constance Talmadge 27 detsembril m. a. põõris Prantsusmaalt tagasi Hollywoodi. Tema filmi „Veenus“ lõpetatakse praegu Nizzas Louis Mercantoni juhatusel.

„**Gagliostro**“, filmi, mida nägime aastate eest, filmitakse uuesti Richard Oswaldi juhatusel Prantsusmaal. Pääkosades Hans Sittwe (Gagliostro), Renée Héribel, Charles Dulin ja itaalia iludus Rina de Liguoro.

Brigitte Helm mängib pääosa Marcel L'Herbier filmis „Raha“.

„**Budda romaan**“ on india film legendaarsetest ja müstilistest Sidharta Gautama elust, kes on buddismi algataja. Seda filmi demonstreeritakse praegu Pariisis. Kõik tegelased on hindulased. Tegevus areneb ajaloolistel kohtadel Bengaalias ja Himalaya mägestikus. Lavastaja hindulane Himanou Rai

Selma Lagerlöf, maailmakuulus Rootsi naiskirjanik, 1909 a. Nobeli-auhinnaasaaja, kes äsja pühitses suurte auavalduste saatel oma 70. sünnipäeva, on suurimaid filmisõpru. Ta inspireeris kino algpäivil Rootsi filmitegelasi. Neist on maailmakuulsuse võitnud Viktor Sjoeström, äsja surnud Mauritz Stiller, Gustav Molander j. t.

Poola omamaa filmide demonstreerimisest, mida riik toetab kõigili, võetakse lõbustusmaksu 5—25% kuna välismaa filmidelt võetakse 35—50%. Kas Eestil ei tuleks võtta eeskujul sellisest omamaa tööstuse toetamisest?

„**Minister ilma portifellita**“ on uus Viini film, mida lavastab Edmond von Hahn Austria poliitilisena satiiirina.

Ramon Novarro uuendas oma lepingu Metro—Goldwyn—Mayer'iga palgaga 7500 dollarit nädalas.

Adolph Menjou viimne film on „Kontsert“

„**Fox' arvudes**. „Fox Film Corporationi“ asutamisest New-Yorkis on möödunud juba 13 aastat. Selle aja jooksul see ettevõte on valmistanud mitte vähem kui 1300 filmi, kusjuures arvestatava nädalarahingvaated.

Maailma 50.000 kinoteatrist saavad filme „Fox'ilt“ ligikaudu 50%, 30% „Fox'i“ osakondadest asuvad välispool Ühisriike. Arvatud maha riigimaksud, jooksivad kulud jne., aastane puhaskasu ulatub keskmiselt 2.700.000 dollarini. „Fox“ filme demonstreeritakse 70 riikides ja tõlgitakse 37 keele.

Teadust ja kunsti.

Järg 3.

Miimikaõpetus.

Koostanud **Balduin Kusbock.**

Vaata algust
„Film ja elu’s“ Nr. 1
ja Nr. 2.

Praktilised näpunäited miimika õppimiseks.

Nagu mainitud ülalpool, võime lugeda miimikat vaid siis miimikaks, kui see on hingeliste elamuste vastuvaidlematu resultaat, kui see kooskõlastub vastava meeleoluga. Selles on vahe miimikal ja lõustil. On's vaja rõhutada kui jõhker ja rumal on selline näomoonutus, kui mõni vastne, isekasvanud provintsi-näitleja kõõritab silmi, närib huuli, s. t. „teeb miimikat“? See on lihtsalt lõust, mitte elamuste saavutis. Vaid psühholoogiline miimika olgu õige näitleja lõppsaavutis. Seepärast soovitus: 1) täites üht või teist miimilist ülesannet, õelge mõttes (ilma huulte liigutusteta) sõnu või lauseid, mis vastaksid tarvilisele ilmele; 2) mitte unustada, et miimikas on silmadel pääosa, mispärast tuleb proovida sagedamini nende ilmekuse jõudu. Selleks tuleb katta kinni nägu nii, et vaid silmad ja kulmud jäävad lahti ning siis lasta tunda ära, millist meeleolu ilme väljendab. Mõistagi, et miimikas on väärtusega need näod, mis väljendavad ilma iseäralise pingutuseta ja minimaalse jõuga selgesti ja õigesti nõutavaid miimilisi ülesandeid. Ent sarnaseid on vähe. Meil on aga tegemist arenenud ja arenemata nägudega. Arenenud nägu vajab korrektuuri, arenemata aga vajab alguses lihaste mehhaanilisi liigutusi ilma elamusteta. Leidub ka nägusid, mille lihased ei suuda väljendada midagi. Neist ei maksa kõnelda. Nende omanikud loobugu näitlemiskunstist. Leidub ka nii-nim. „valemimiimika.“ On vist pandud tähele juhtumeid, kus näol on naeratav ilme, kuna silmad nufavad. See on iseloomu paratamatus. Kuid usina tööga võib võõrduda sellest. Tuleb teha „lihaste gümnaastikat.“ Miimika õppimiseks ja harjutusteks on olemas üks soovitatav süsteem: praktiline ja filosoofiline. Viimasel me ei peatu siinkohal. Nimetame vaid, et see on Delsarti süsteem — semiootika.

Praktiline süsteem.

Olles õppinud tundma oma näolihaste liigutusi, algame harjutustega: 1) järkjärguline üleminek ühest ilmeist teisele ning ümberpöörduvalt ja 2) kiire, järskne ilme vahetus teisega. Sääluures on kõigil harjutusil ühine lähtepunkt — rahuline nägu.

Silmade miimika.

Silmade kaudu aistime enamjagu muljeid. Olles vahetpidamatu tegevuses, silmad siirduvad kaugemaise ruume, leiavad hetkelises tegevuses oivalisemaid esemeid, õpetavad tundma meid vorme ja värve ning on lakkamatud lätted, mille kaudu voolab rõõm ja naudingutunne; nad saavad meie mõtteilma kujutelude kõrguseni ning teaduse ja kunsti sügavamate saladusteni. Silmamunal pole iseseisvat tegevust, vaid teda ümbritsevad lihased jagavad talle elava ja hingelise ilme. Silma (õigemini silmamuna) liigutusi valitsevad 6 lihast, mis väljudes silmakoopast, kinnituvad silmamunale ülalt, alt ja mõlemalt küljelt. (Mm. rectus superior, rectus inferior, rectus internus, rectus externus, obliquus superior, obliquus inferior.) Silm suletakse laugude ringlihaste ja kulmu abilihaste läbi. Ringlihaste keskel on pilu, laugude avaus, mis suletakse ringlihaste kiudude koondamisega. Silm avatakse ülemise lautõstjaga (M. levator palpebrae sup-

erioris) otsaesise lihase kaasabil (M. frontalis). Magamise ajal keha lihased on lõdevil ja puhkavad, kuna silma sulgemise ringlihased on ülesandeks hoida lauge suletult, seepärast on ta pinguli. On inimene töötunud üle, või raskesti haige, siis mõjub see ka ringlihase tegevusse, mispärast viimane ei suuda sulgeda lauge, jättes avause. Seeläbi silm omab sünge, surnutaolise ilme, sest lihaste pingutusvõime kustumise tõttu surnu silmad jäävad lahti.

Silmade pilgutamine.

Silmade pilgutamine sünnib vabatahtlikult ja tahtmatult. Silma võib sulgeda vabatahtlikult, soovi järele aeglaselt või kiiresti või tahtmatult: 1) välise ärrituse tõttu, 2) järskse ja intensiivse näoerutuse tõttu ja 3) järskse ja intensiivse kuulmismeele ärrituse tõttu. Sarnaste refleksliigutuste otstarbekohusus on selge, sest iga järskne mulje, tabanud nägemise või kuulmise meele, mille järelduks oleks hädaoht silmale, paneb kohe tegevusse selle kaitseosad. Igaüks teab, kui raske on mitte pilgutada, kui keegi lööb järsku käega silmade eest mõõda, ehkki oleme veendumuses, et käsi ei puuduta meid. Pilgutamise teine otstarve on jaotada ühetasaselt silmanäärmeist nõrisevat niiskust (silmaveft) üle silmamuna ja sarvnaaha, puhastades seega silma, et näha paremini. Seetõttu on paljudel harjumuseks pilgutada, kui tarvis on vaadelda täpselt mingit eset. Et aga kujudel ilmutuvad hingele meeleliselt õigustatud objektidena, siis on sarnastel inimestel ka elavam pilgutamine. Järeldus: kiire pilgutus võib olla miimilise ilmena tähelepanu alguses.

Järgneb „Film ja elus“ nr. 4.

Suurte inimeste väikesed mured.

Riided teevad harutihti inimesi, kuid neil on veel üks ebameeldiv omadus: nad rõõvivad raha. Muidugi, kui on sellist. Ent tuleb oletada, et filmitähtedel on seda. Iga uus film nõuab uusi riideid. Pääpõhjusiks on selleks, et värvid pleekuvad võimsate ateljeelampide valgusest, palava ilmaga näomink tilgub riitele j.n.e.

Lew Cody, Metro-Goldwyn Mayer'i täht, näiteks tarvitas kolmeks filmiks 12 ülikonda. Ükski neist ei kõlvanud pärast filmimist enam. John Gilbert, kes pärast ajaloolisi filme algas moodsa süzheedega filme, peab omama iga algpärandile veel kolm teisendülikonda, seepärast et ta riietub päämiselt tumedavärviliste ülikondadega, mis pleekuvad hõlpsamini kui heledad.

Ramon Novarro on piinlikult iseseisev oma riietuses, kuid peab alistuma siiski ateljeevagusele. Iseäranis uniformid kaotavad oma läike, ehkki nende valmistamiseks tarvitatakse parimat materjali.

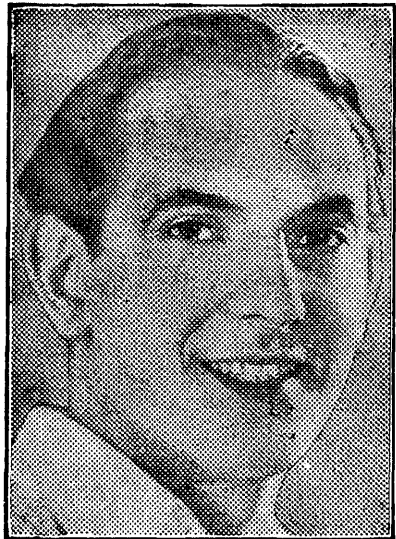
Lon Chaney, tuntud karakternäitleja, tarvitab tihti ainult ühe filmi valmistamisel terve tosina ülikondi. Tema juures on see tingitud muidugi igasugustest rebimistest, mis muudavad tema ülikonnad räbalateks.

Buster Keaton heitleb sama probleemiga. Alati ta kannab sarnlevaid kübaraid ja ülikondi. Culver City's, tal on garderoobis alati tagavaraks kuus teisendülikonda ja kübarat. Tema riided ei jõuagi pleekuda. Nad hävivad juba varemalt igasuguste trikide pärast.

Päevsärkidega toimitakse järgmiselt: värvitakse otsekohe siniseks, helekollaseks või roosaks. Samuti ka kraed, et saavutada soovitat

fotograafiline efekt, sest valge valgustub üle. Ka neid esemeid võib kanda ainult kahel-kolmel korral. Naistähtede garderoobidega on asi veel halvem. Eredate siidkleitide värvid kannatavad märksa valgustusest.

Jah, ka filmitähtedel on muresid!

JOSEPH SCHILDKRAUT

Tema uus film on „Äraandmine“.

Inimesest, masinast ja kinost.

On küll imelik püüda võrrelda tänapäeva igapäevast ja endastmõistetavat elamisviisi sellega, mis oli ainult sada aastat tagasi. Mineviku juures on iseloomulik, et inimese vaim arenes teatuis ajavahetuis. Mõte võitis uusi ilmeid, elu voooris hinnali teisiti, aga tegelise elu väline ilme ei muutunud nii kergesii.

Viimane sajanäht sai siin järsuks üllatuseks. Tehnilised leiud hakkasid tegema imesid. Üks suursaavutus tuli teise järele. Napoleon pani värisema oma sõjakäikudega maailma, aga raudteidki polnud olemas tema ajal veel, millega oleks pannud väed kiiresti liikuma. Jala tuli liikuda ja aega oli küllalt lahingute koleduste ootamiseks. Aurlaevad puudusid, ja mis merilahing tema ajal ikka oli, võrreldes tänapäeva kiirelt tõttavale teraslaevadega.

Siis tuli telegraaf ja tuli telefon. Meie võime kiirelt sõnumeid saada teise maailma otsa, meie võime toas istudes käugele kõnelda. Kõik biedermeieri-aegne perekondade seltskondlik elu on kadunud, ilusate memuaaride aeg on läbi — telefoni läbi üteldakse nüüd need tundmused ja elu üksiasjad ära, mis tol korral pikkades kirjadest korutati.

Nüüd on meil raadio ja meie kuuleme asju kõigest maailmast. Meil on grammofon, mis jäädvastab meie häälte.

Suurimaid sündmusi tehnika võidukäigus on ka kino. Ta annab meile mehhaniliselt edasi liikuvat elu. Film on tumm, ta ei kõnele sõnadega, aga silm on meel, mis kõnelust liikumise vormide kaudu väga mõjuvalt vastu võtab. Need liikumisvormid on rahvusvahelised, nad on elavaks sõnaks kõigile, kes neid näevad. Eurooplane siin, või mõni saare elanik ookeani taga, hiinlane või indulane — kõigile ütleb film palju ja selgel kujul. On hakatud ajaloolisi suurjärke nimetama mõningate inimkonna arengule väga tähtsate suursündmuste järele. Nii löi ajalukku uue aja trükikunsti leidmine. Kino on aga suurem leidus, sest trükikunsti jõudu pütab rahvus — üht keelt ei mõista kõik inimesed. Kino mõistavad aga kõik rahvused, sest silmad on nägemiseks kõigil.

Kui palju on inimesi, kes võivad käia rännangul. Kinos istudes võib aga näha kiirelt ja üksikasjalikult kõike, mis on võõrsil — maastikku, elu, tšood. Meie ei saa selle juures muudugi neid sisemisi meeleolusid, mis elame läbi rännangul, aga välised pildid on ka juba suur väärtus.

Filmi võib kasutada kui parimat õppevahendit. Ongi sellepärast väga palju rõhku pandud õpetlikkude filmide valmistamisele. Maadeteaduse, tšõdustusega tutvunemise jne. õppetunnid on väga puudulikud, kui sääl muu sõna kõrval puudub film, mis kõneleb kõige tugevamini silmale ja mälule. Oma silmaga näha ja oma näpuga katsuda, seda on ikka tarvis, et asja hästi tunda.

Kino on astunud võistluse ka teatriga. Draama on saanud filmi kaaluvaimaks sisuks. Et film ei kõnele, on tema ülimaks vormiks liikumine, kiiruspilliide suur rõhkus. Teater piirdub üksikute tunnete-momentidega, tema meeleolud olenevad artisti isikupärasusest, mitte ainult selle erilaadilises välisvormis, vaid kogu selles hingekoloriidis, mis näitleja juures avaldub häältes, tempos, temperamendis. Film ei saa seda enda, masin annab edasi vaid pinnapäälise välisvormi, pildi, aga teater oma poolt ei saa filmiga võistelda pildi rõhkusega. Paar tundi filmi väntamist avavad neid lõpmatu rea ja lavaks on kogu maailm tarvitada.

Üteldakse, et kino ei paku midagi südamele, ta annab vaid meelele. Õigust on selles kahtlemata palju. Ta on pinnapäälne, aga tehnika ajajärk on viinud tänapäeva materialistliku inimese huvi ka tõesti puht kiirust otsivale pinnapäälisusele. Egas Göethe-laadiliste tunnefüüsioloogidega polegi tänapäeva inimese juures palju pääl hakata. Tänapäeva ajavaim ei juurdle, ei kannata, ei tunne erilist rõõmu. Tänapäeval ei ole kindlat ideaali, mille pärast saaks võidelda. Inimene on tühi ja elu on mõtetu. Inimene rabeleb igapäeva tegevuses, ka oma meelelahutuses tahab ta kõik muud, aga mitte seda, mis mõtlema ja kaaluma paneks.

Filmiaareng selle täies ulatuses seisab ikka veel ees. Selle tehniline täiendamine jääb alati muudugi ainult tehnika piiresse, aga ta peeneb, täieneb, läheneb kunsti loomingu. Millega on seletatav, et kunstiis peaaegu surnuks võib pidada miniatüürportreed? Sellepärast, et varajane halb päevapildikunst on arenenud juba selle astmeni, et täidab rahuldavalt miniatüüri ülesanded.

Lendur, poksija, jooksja j. n. e. on, mis nüüd on vallanud miljonite meeled. Tühi ja rumal on see inimese vaim ees. Aga ega seda keegi ei saa muuta. Seda vaimu esitab ka kino paremini kui teater oma vaimliste sügavustega, mis on publikule tüütav.

Kunas suures massis on tütarlapsed ja üldse naised sügavad mõistnud olla! Vaadake, kinos käib ka nüüd naispublikut kõige rohkem. Tema tahab näha, kuidas see pois sääl filmis ajab oma kiirusi, kuidas ta võitleb ja vahva on, või kuidas ta sentimentaalne on. Naised elavad ju sarnastele asjadele päris hingega kaasa.

Tehnika võidukäik teeb vaimuilmale päälval. Ta viskab inimkonnana vaimult tüki maad tagasi. Vaim löi tehnika — masina selleks, et loodust võita, aga masin on võitnud nüüd inimese. Masin pidi saama inimese orjaks, aga inimene on nüüd masina ori. Mõtlejad aga ennustavad, et masin kord vabastab inimese kästelöö ülorjusest ja toob tagasi võimaluse suureks vaimu renessansiks.

R. K-P.

„Film ja elu“ on kinosõprade parim sõber!

Elu panoptikum.

Ma tean midagi. . .

Rezhissöör Richard Eichberg käib tihti õppeoistarbeks Berliini „urgastes“ ja „mülgastes“. Hiljuti, kui ta oli ühe näitleja ja oma operaatori saatel sõarases „põhjalokaalis“ ja viinaklaasi juures tegi tähelepanekuid ning sosinal avaldas muljeid ja järsku lausuvajemalt: „Also denn wollen wir man det Ding so drehn!“ (Nii siis, vändame selle asja niimoodi!) Sääal tõusis naaberlauast noormees, kelle näost võis näha juba, mis kihiti ta kuulub, ja oleiades nähtavasti, et on tegemist roimakavatsusega, pööris rezhissööri poole, löi teda õlale ja sõnas; „Mensch, da mach' ich mit!“ (Sääal teen mina kaasa!)

* * *

Gunnar Tolnaes esines hiljuti Kopenhaageni teatris Björnsoni teoses „Paul Lange ja Tora Parsberg“ Paul Lange osas. Maja oli tungil täis.

Publiku oavtsioonel polnud piire. Ärrituna Gunnar Tolnaes siirdub garderoobi, et riietuda ümber. Sääal avaneb uks ja astub sisse üks kaunis neitsi — ütleme lihtsalt — päris edev hani. Tolnaes tõuseb püsti ja ütleb mitte just viisakalt: „Mul pole tõesti aega kõnelda Teiega!“ — Imestus, vaikus. —

Uudishimulisena, pärani silmi neiu vaatleb näitlejat, uurib ta kuju elegantseid jooni, ta markantset kunstnikunägu ja — tahab lahkuda. Tolnaes, olles imestunud sõarases abitusesi, küsib veidi ironiliselt: „Tohin pärida, mis siht oli Teie külastamisel, et olete nii tumm?“ — Kummaline olevus vaatab talle olisa ja kogeleb: „Ent tsirkuses võib ju vaadelda hobuseid tallides. Ja ma arvasin, . . . arvasin, miks siis mitte vaadelda näitlejat kulisside taga!“ . . .

Kuidas nad naeravad!

(Paramount-tähed.)

Harold Lloyd

Richard Dix

Fred Thomson

Douglas Mc Lean

Ergutustasuline ringküsimus Nr. 1.

Lõppsaavutised osutusid järgmiselt: kupongide sissesaatjate hulgast said ergutustasu

1. Tallinnas prl. N. Leeren, „Film ja elu“ aastakäik.
2. Võrus märgusõna „Harry“, Joseph Schildkraut'i päevpilt ja Janet Gaynor'i värviline reproduktsioon.
3. Rakveres märgusõna „Olli“, raamat „Ramon Novarro“.

Võitjaid palutakse teatada toimetusele õige nimi ja aadress võitude kätetoimetamiseks.

Parimateks tunnustatud kinode nimed avaldame järgmises numbris.

Mood, tants, revüü.

Tütarlaste moest.

Armas Laine! Te palute vastust Teid huvitavatele küsimustele. Palume. Alljärgnev on mõõduandev ühtlasi filmile ja elule.

— Põhjalikult vaadatuna polegi tänapäeval õiget moodi tütarlastele. Täisealiste riietus on seevõrra nooruslik, et see eraldub tütarlaste omast. Kõigepäält pole seotud jumperkleit üles-

või allpoole mingi vanuse piiriga. Lamedad, praktilised kootud kleidid, otsejoonilised kashakleidid on oma lihtsuse tõttu sobivamad rõivad tütarlastele. Kui juba teha vahet daamide ja tütarlaste rõivas, siis tuleks panna rõhku joonte lihtsusele. Kotteid ja ekstravaгантse, mis teevad huvitavaks daami kleidi, peab vältima, õigem: neist peab loobuma. Muidugi ei tohi ka kalduda puritaansuseni. Mitte iga kleit ei tohi olla ühesugune lõike järele. Ent mida lihtsam, seda suursugusem. Ka mantlid olgu lihtsad. Inglise riidest või covercoat'ist mantel on ilusaim. Siidmantlist loobutagu täiesti; need on daamidele. Erandina on siidist vihmamantlid moodseis väikeruudulisel mustreil. Peorõivana on ideaalseim poolpikk stiilkleit taftist, hiina- või georgettkrepist. Õrnus värves, paljude väikeste volangidega, see tabab hästi stiili, mis on sobivaim tütarlastele. Ehteasjust endast lugupidav, hää kasvatusena tütarlaps peab loobuma, või äärmisel juhtumil leppima võimalikult ühe tagasihoidliku kaelakeega. Muide, kui ka ei ole olemas iseäralist kindlat tütarlaste moodi, siis on olemas tunnustatud daamide mood. Tütarlaps meeldib endale väga, kui ta on riietatud daamina. Ta unustab aga, et sellega ta kaotab tütarlapselikkuse, mis on suurim vourus elus. Ja ei tea, keda kahekseda rohkem, kas noort neidu, kes riietub „daamina,” või daami, kelle aastaid ei nimetata enam, aga kes riietub tütarlapse-taoliselt? . . .

JACQUELINE LOGAN.

haruldases hermelinmantlasi valg rebasenahast kraega

Valgas avatakse kino „Modern“. Vana „Linda“ ruumid on muudetud remondi tõttu suurkinoks. Mugavates, soojades ruumides inimene istub meeleldi. Nähtavasti kavatselakse sähki ka pakkuda publikule divertissmenti, sest näitelava on hästi korralik.

Uus tants.

Selles ja järgmistes „Film ja elu“ numbrites toome uue tantsu „Gigolo“ (loe: dzhigolo) sammud pildes ja seletusis. See on kuulsa Pariisi „Beaux Arts Club“ liikmete — tantsuprofessori Dario ja tantsijannade Nadine ja Irene looming.

1. Härrad algavad vasaku jalaga ettepoole. Daamid parema jalaga tahapoole. Lugege: üks, kaks, üks-kaks-kolm (või vasak, parem, vasak-parem-vasak). Daam ümberpöördukt. Siis pöörduge paremale ja korrake sedasama rütmi 4 korda (tehes pöörangu iga rütmi lõppedes) ning pärast neljandat rütmi jõuate algseisakuni.

2. . . . järgmised pas'd (sammud) on üks, kaks, üks-kaks-kolm-rütmi kordamine, ainult selle asemel, et liikuda edasipoole ja pöörduka paremale poole, teostage kolme juures kõrvalsamm, kusjuures üks jalg jääb teise taha nagu seda näeme pildil. Ja siis järgnevad sammud paremalt vasakule, jõudes jällegi algseisanguni.

Naised jälle naiselikuks?

„Äärmuseni kalduv mehelikkus naismoes on mõõdunud ja ühes sellega ka poisitari mood.“ Nii kinnitavad kuulsaimad moemääräjad. Lähemal ajal juba on poisikuju mineviku mälestus. Mitte ainult õhtu- ja seltskonnarõivad, vaid spordiriiegi omab ikka rohkem mõõduand-

vat mahedat ja naiselikku stiili, mis ei sobi kõhetu poisikuju ülisihvakusele. Naised, kes olid senni mures kuidas vältida moenõudel kuidagi jooned, mis osutaksid naiselikkust, peavad otsima varsi muid abinõusid, kui nad tahavad sammuda kaasa ajavaimuga. Hütüdlause on jälle: „Naiselikkus üle kõige!“

Kes tahab olla praegusel ajal moodne, peab tantsima ka moodsasti. Parimat õpetust võlde saada
diplomeeritud tantsuõpetaja

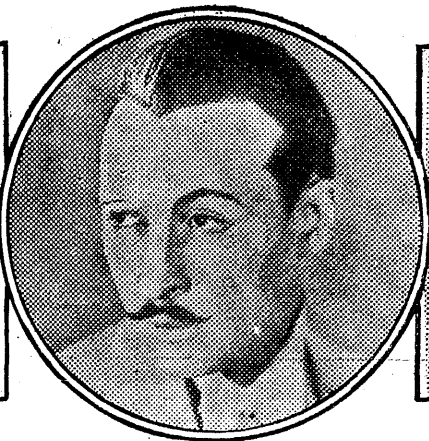
H. KÜTTIM'I

juures.

Vene t. 20 — Tel. 28-96.

Filmis „Gigolo“

Rod la Roque

Filmis „Punane dzhentelmann“

„Kerjuspoeet“ — Tallinn. Anoniimkirjadele meele ei vasta põhimõtteliselt. Kui Teie ei julge teatada oma nime ja aadressi, siis me ei vasta edaspidi enam. Ent sedapuhku rahuldame Teid. Vastused punktide järele: 1) Douglas Fairbanks'i elukoht on Beverly-Hills, Hollywood California, 7200 Santa Monica Blv. 2) Tema uusimad filmid: „Neljas musketäär“ ja „Chaucho“ 3) Tallinna tuleb lähemal ajal „Chaucho“. 4) La Jona on viinlanna. Tema uusimad filmid: „Südamefotograaf“ ja „Minu neuu Parliisist“. Kirjutada võtte aadressil Berlin-Westend, Bayernallee 5) Töölis „Defina“ juures Berliinis. 6) „Dodo“ õige nimi on Ben Turpin. 7) John Farrel Mac Donald'i nimel „Fox“ filmides. 8) Põõrge küsimusega: Alfred Abel, Berlin-Hallensee, Kurfürstendamm 74. 9) Otsustage individuaalselt! 10) Kannatage vähe. Milton Silsi näete peagi filmis „Kuradisaares vang“. 11) Billie Dove'i uusim film on „Armastuse turg“ 12) Noor edasipüüdev kuntsnik.

S. V. — Tapal. 1) Eelmises numbris oli sellest pikem kirjeldus. 2) Jah, ka järgmistes numbrites ilmuvad küsimuskaardid.

Filmisõber — Viljandis. Kui omate kogemusi stsenaariumi kirjutamises, siis palume saata proovitöö seisukoha võtmiseks. Kui soovite saada tagasi, siis postmargid lisada juure.

Edith ja Harry — Paides. Kus ja millal oleite mänginud filmis? Saate täpsemad andmed. Teie fotod ja küsimuskaardid saabusid. Allute üldtingimustele.

Gertrud M. — Liig väike „suurus“, et tema soovitus maksaks „UFA“ filmis midagi. Ainult stalist.

Kas soovite filmida?

Film kui elu peegelpilt vajab inimesi. Suur peab olema filmitegelaste tagavara. Aga suur on ka soovijate arv, kuid paljud tulevad puudulikkude eeldustega. Puudused välisuselt, kehalistes võimlustes, erihariduses, annis, on paljude peetumuste põhjusiks. Kuid on ka paljusid, kes omavad silmapaistvaid eeldusi filmile. Kõigile neile tahame olla abiks. Siinkohal toome küsimuskaarte. Igaüks võib võtta osa soovivaaldustest pääseda filmi. Käesolev ja järgmised küsimuskaardid (alati uute küsimustega) tuleb löigata välja, täpselt täita ja saata kinnises ümbrikus „Film ja elu“ toimetusse Tallinn, Vene tänav 4. Vastused kalutellakse erilise kompetentse žürii poolt. Žürii poolt kohaseks tunnistatud isikutest tehakse tasuta proovifilme ja sobivate eelduste juures korraldatakse väljavalituile maksuta täienduskursused, mispääle nad pääsevad filmitegelasiaks. Soovikorral antakse ka soovitusi sissepääsmiseks suuremates välismaa filmifirmadesse.

Küsimuskaart Nr. 2.

Milliseid osi harrastate?

Draamaatilisi?

Koomilisi?

Vanus

Nimi

Aadress

Tingimused on toodud „Film ja elu“ Nr. 2.

L. O. — Narvas. Võtte esitada julgesti küsimusi. Mingsuguseid erilisi tingimusi ei ole. Küsimustele vastame meeleldi. Tahab ju „Film ja elu“ olla kinosõprade sõber.

Erich P. Teie idee on väga algpärane. See võib äratada huvi. Kui Teile tehti ettepanek saata täpsemad andmed, miks Te kõhklete siis? Joonistused ja eelarved saatsime edasi. Üks postmark oli liigne.

Klara — Tartust. Teie roosid on liig okkalised. Ja kaevu ei maksaks ka sülitada. Tuleb juua selleski ehk veel. Muidugi on masinakirjutajanna amet kergem kui filminäitlejannal.

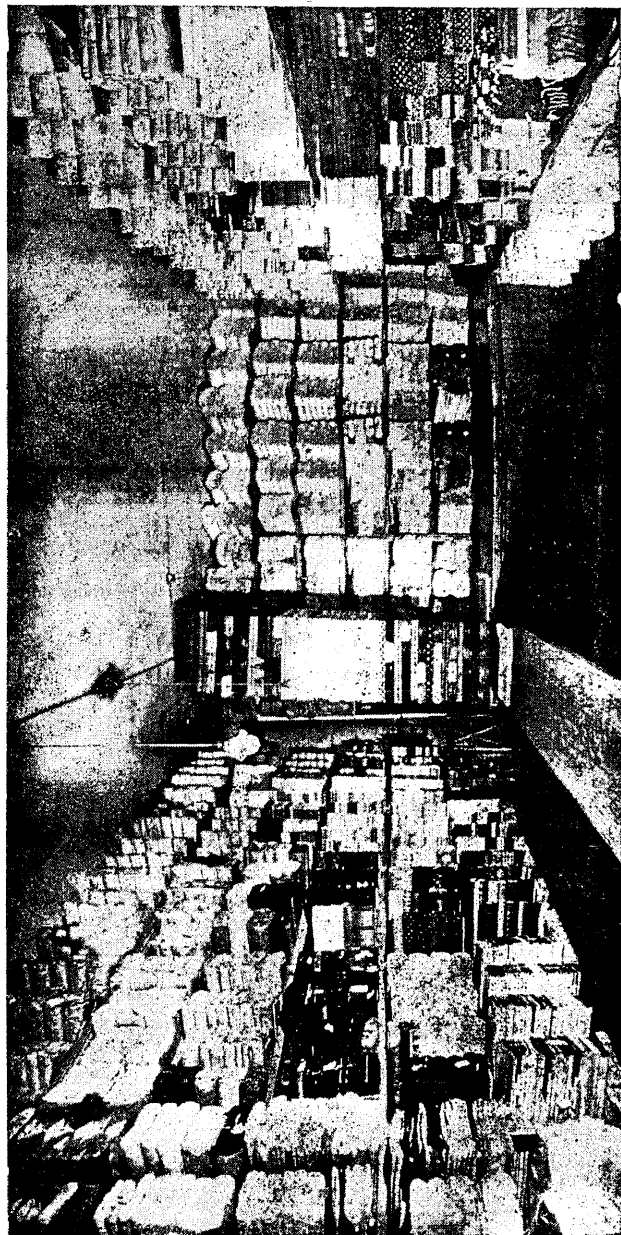
Lulu — siin. Ebalemata on kuulnud Lulu nimelisi ka varemalt. „Lulu Honolulu“ mõjus siis Teile nii, et valisite endale pseudonüümiks Lulu. Clara Bow'i pole mitte mustad juuksed nagu arvate, vaid punased.

Noorur — Põltsamaal. Täname Teid talituse eest. Kui Teil teostub kavatses „Kinosõprade ring“, siis täidame Teie palve.

K. K. — Haapsalus. Need teated on vananenud. Kui Haapsalus „Film ja elu“ üksiknumbreid pole, võite tellida neid otse Tallinnast, Vene tänav 4. On veel tagavaraks vähesel arvul.

Lotte Lorrying nimis „Adieu tankneid“

Tallinna Puuvilla Riidekauplus

Tallinn, Väike Karja 12. Telefon 31-48.

Kodumaa tekstiilkaupade eriäri. Vabrikuhinnad.

FILMIKONTOR
JOHAN CRON SJÖ

Vene tän. 4

TALLINNAS

Tel. 18-69

Esindab Balti riikides maailma kuulsamat filmikontserni

P. D. C.
 NEW-YORK

CECIL B. DE MILLE (Filmide „Kümme käsu“ ja „Volga laevniku“ lavastaja) toob käesoleval hooajal oma suurimaid filmiloominguid:

„Chicago“

„Tee minevikku“

„Kuningate kuningas“

Kõikide aegade suurim film. Osa ülesvõtteid on tehtud loomulikes värves.

Saksa „F. P. S.“ produktsioonist toome:

„Naine piinapingil“

„Kuus neidu otsivad öömaja“

„Täna mängib Johan Strauss“

A/s „ROYAL-FILM”

TALLINN, Vabadusplats 3-a.

Telefon 14-15 ja 34-87.

Hooaja parim toodang:

1. **„STENKA RASIN“** (Volga... Volga...) — A. von Schlettow, Lilian Hall-Davis.
2. **„MARY-LOU“** (Armastuse diktatuur) — Lya Mara.
3. **„ÜLIÕPILANE BAARIST“** — Willy Fritsh.
4. **„SUUDLEN TEIE KÄTT, MADAM . . . “** — Harry Liedtke.
5. **APPI . . . PÕLEME !!!** — George Sidney, Charles Murray.
6. **„KURADISAARE VANG“** (Vere hind) — Milton Sills.
7. **„ABIELUS POISITAR“** — Farss Colleen Moore'iga.
8. **„LA GRANDE EPREUVE“** — Jean Murat.
9. **„SKANDAAL BADEN-BADENIS“** — Brigitte Helm.
10. **„ONU TOMI ONNIKE“** — Maailma löökfilm Bitscher-Stow romaani järele.
11. **„STEPP PÕLEB“** — Tim Mac-Coy.
12. **„LOODUSE IMED“** — oivaline kultuurfilm.

Peale selle palju teisi maailma vabrikute nagu: „Ufa“, „United Artists“, „Universal“, „First National“ ja „Metro-Goldwyn-Mayer“ tooteid.

Film ja elu

Huvitavaim filmiasjanduse ajakiri Eestis.

Üllatav hooaja Paramount-iõõkfilm „TIIVAD“